

NORA ROBERTS

PIŠÍCÍ POD JMÉNEM

J. D. ROBB

SMRTÍČÍ, ZROZENÍ

Dva lidé brutálně zavraždění a jedna těhotná žena nezvěstná.
Eva Dallasová na stopě zvráceného zabijáka

SMRTÍCÍ ZROZENÍ

Od této autorky dosud vyšlo

Smrtící nahota

Smrtící sláva

Smrtící nesmrtelnost

Smrtící extáze

Smrtící pomsta

Smrtící rituál

Smrtící svátky

Smrtící spiknutí

Smrtící věrnost

Smrtící svědectví

Smrtící soud

Smrtící zrada

Smrtící svůdnost

Smrtící setkání

Smrtící pravidla

Smrtící portrét

Smrtící imitace

Smrtící rozdělení

Smrtící vize

Smrtící posedlost

Smrtící klon

Smrtící vzpomínky

J. D. Robb

SMRTÍČÍ ZROZENÍ

Přeložil Martin König

Copyright © 2006 by Nora Roberts
Translation © 2009 Martin König

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-865-5

*Já jsem alfa i omega,
počátek i konec,
první a poslední.*

Knih zjevení

Láska plodí lásku.

Robert Herrick

KAPITOLA 1

Cesty a způsoby přátelství jsou vražedně nevyzpytatelné. Aby jejich matoucí spleť bylo možno projít bez úhony, může se kdykoli stát, že přítel poprosí přítele, aby se zúčastnil nějaké nepříjemné, rozčilující nebo naprosto děsivé akce.

Nejhorším, tím naprosto nejhorším přátelským požadavkem, bylo podle názoru Evy Dallasové celovečerní sezení v předporodním kurzu.

Z toho, co se tam odehrávalo – obrazy a zvuky útočící na všechny její smysly –, jí stydla krev v žilách.

Byla policistkou, poručíkem z oddělení vražd s jedenácti lety odslouženými při ochraně a obraně na tvrdých a nemilosrdných ulicích New Yorku. Bylo toho jen málo, co neviděla, čeho se nedotýkala, necítila to nebo se tím nebrodila. Protože podle ní lidé vždycky nacházejí nové, vynalézavější a opovrženímhodnější způsoby, jak zabít bližního svého, dost dobře věděla, jaké utrpení lze lidskému tělu způsobit.

Jenomže brutální vražda se spoustou krve není v porovnání s porodem *ničím*.

Jak se mohly všechny ty ženy, jejichž těla byla těmi bytostmi, které v nich dozrávají, tak ohromně a podivně zdeformována, tvářit tak vesele a tak příšerně *spokojeně* s tím, co se odehrávalo – a co se ještě odehraje –, bylo naprosto nad její chápání.

Jenomže tu byla Mavis Freestoneová, její největší ka-

marádka, se svým tělíčkem skřítky, jež však pohlcovalo vydouvající se břicho, která se široce usmívala jako mentálně narušená, zatímco se na promítacím plátně na zdi přehrávaly záběry skutečného porodu. A nebyla sama. Více či méně stejný výraz – jako by je zasáhlo božské prozření – měly ve tvářích i ostatní ženy.

Možná že těhotenství zabraňuje přístupu jistých signálů do mozku.

Evě osobně bylo malinko nevolno. Když se po chvílce ohlédla na Roarka, výraz jeho andělské tváře prozradil, že v tom není sama. Alespoň tohle si tedy zasloužilo velkou červenou fajfku ve sloupci Plusy manželství. Člověk přece musí svého partnera do svých osobních nočních mūr a tohohle spleťtího bludiště jménem přátelství stáhnout s sebou.

Eva si nechala obrazy v mysli rozplynout. To už raději bude studovat nahrávky z místa činu – masové vraždy, zohavení, oddělené končetiny –, než aby se dívala do rozkroku nějaké rodící ženy a sledovala, jak se z něj vynořuje hlavička. Roarke měl ve své sbírce hororových filmů takové, které nebyly tak hrozné. Slyšela, jak Mavis něco šeptá Leonardovi, nastávajícímu otci oné bytosti, slova však vytěsnila.

Dobrý bože, kdy už to skončí?

Že to tu ale mají pěkné, pomyslela si ve snaze zaměstnat se hodnocením porodního centra. Celá ta zatracená stavba byla něčím jako katedrálou početí, těhotenství, zrození a dětí. Tvrzením, že má moc práce, se vyhnula Mavisině nabídce, že ji provede celou budovou.

Někdy taková dobře míněná lež dokáže zachránit přátelství i přičetnost.

Vzdělávací křídlo jí docela stačilo. Odtrpěla si jednu přednášku s několika názornými ukázkami, které ji budou ve snech pronásledovat ještě celá desetiletí, a byla přinucena asistovat jako členka Mavisina porodního

týmu při simulovaném porodu robotické rodičky a vřeštícího robotického novorozence.

A teď tohle příšerné video!

Nemysli na to, varovala v duchu samu sebe, načež se opět uchýlila k prohlídce místnosti.

Stěny pastelových barev, pokryté obrázky miminek nebo těhotných žen v nejrůznějších stadiích pozební. Jejich pózy byly příšerně umělé a tvářily se nadšeně. Spousta umělecky naaranžovaných čerstvých květín a bujných zelených rostlin. Pohodlná křesla, navržená zřejmě proto, aby ženám ulehčovala tím, že jejich naditá těla nadzvedávala. A tři energické instruktorky, které byly připraveny odpovídat na otázky, provádět demonstrace a podávat přednášky, stejně jako zdravé občerstvení.

Eva si už dávno všimla, že těhotné ženy neustále jedí nebo čurají.

Dvojité dveře vzadu a jednoduché vepředu, nalevo od promítacího plátna. Kéž by tak k nim mohla vyrazit!

Eva se uvedla do jakéhosi transu. Byla to vysoká a štíhlá žena s hustou kšticí hnědých vlasů. Obličej měla hranatý a ještě bledší než obvykle; jindy jako whisky hnědé oči měla momentálně skelné. Bunda, již nosila kvůli zakrytí pouzdra na pistoli, byla tmavě zelená a kašmírová – to proto, že jí ji kupoval manžel.

Když ji Mavis popadla za ruku, zrovna myslela na to, že půjde domů a poslední tři hodiny svého života spláchne celým litrem vína.

„Dallasová, koukni! Dítě už jde ven!“

„Eh? Cože?“ Skelné oči se prudce rozšířily. „Cože? *Ted*? No teda, Ježíši! Dýchej, ano?“

Když Eva během mikrosekundy vyskočila na nohy, všichni kolem vybuchli smíchy.

„Ale ne tohle dítě,“ hihňala se Mavis a pohládila se po bříšku o velikosti basketbalového míče. „*Tamto* dítě!“

Eva se instinktivně podívala směrem, kterým Mavis

ukazovala, a z plátna dostala širokouhlý zásah vřískajícího, svíjejícího se a jakýmsi svinstvím pokrytého stvoření, které právě vyklouzlo z mezinoží nějaké ubohé ženské.

„Ale ne! Ach, bože!“ Posadila se těsně předtím, než by se pod ní podlomily nohy. Už ji nezajímalo, jestli náhodou nebude vypadat jako citlivka, a rychle sevřela Roarkovu ruku. Když ji chvílku držela, uvědomila si, že je stejně studeně vlhká jako ta její.

Lidé jásali, vlastně přímo tleskali a *radostně* křičeli, když tu plačící a slizkou bytost položili mezi ženina k prasknutí nalitá ňadra.

„Ve jménu všeho, co je mi svaté...,“ zamumlala Eva Roarkovi, „je přece rok 2060, a ne 1760. To nedokážou vymyslet něco lepšího, jak tenhle proces zvládnout?“

„Amen,“ bylo všechno, co Roarke řekl. Slabým hlasem.

„No není to překrásné? To je nejvíc, úplně nejvíc!“ Mavisiny řasy – nedávno obarvené do odstínu safírové modři – se leskly slzami. „Je to chlapeček. No páni, ten je ale sladoučký...!“

Jakoby v mlhách slyšela, jak hlavní instruktorka ohlašuje konec dnešního kurzu pro ty, kteří budou u porodu – *díkybohu* –, a vyzývá lidi, aby se zdrželi na občerstvení nebo na otázky a odpovědi.

„Vzduch,“ zašeptal jí Roarke do ucha. „Zoufale potřebuju na vzduch!“

„To ty těhule. Mám dojem, že vysajou všechn kyslík. Vymysli něco – dostaň nás odsud. Já to nedokážu. Můžeš mi nepracuje správně!“

„Drž se mě.“ Zaklesl jí ruku pod paži a zvedl ji na nohy.

„Mavis, my vás chceme s Leonardem pozvat ven na něco k snědku, můžeme ti nabídnout lepší věci, než mají tady.“

Eva v jeho hlase napětí sice slyšela, došlo jí ale, že kdokoli jiný, kdo jej nezná tak dobře jako ona, musí vnímat jenom bezstarostný a plynulý proud jeho irštiny.

Místností se stejně rozléhal hlasitý hovor a spousta žen vyrazela nejkratší cestou přímo za jídlom nebo na toaletu. Eva se tedy raději, než aby myslela na to, co se děje nebo o čem je řeč, zaměřila na Roarkovu tvář.

Pokud by s ní nedokázal pobláznit nějakou ženu, Eva už stejně zašla příliš daleko, než aby si s tím lámala hlavu.

Možná byl trochu pobledlý, bledá pleť však jenom zvýrazňovala divokou modř jeho očí. Vlasý tvořily černý hedvábný rámec kolem obličeje, vymodelovaného tak, aby každé ženě zvýšil srdeční činnost. A ta jeho ústa! I ve stavu, v jakém se nacházela právě teď, musela odolávat pokušení se k němu naklonit a pořádně se do nich zakousnout.

Tělo celé fantazii jenom přidávalo: bylo vysoké, štíhlé, svalnaté a elegantně předváděné v jednom z jeho dokonale ušitých obleků.

Roarke nebyl jenom jedním z nejbohatších mužů ve známém vesmíru, ale přesně tak i vypadal.

A v té chvíli, protože ji držel za paži a odváděl ji z toho zlého snu pryč, byl také jejím největším hrdinou. Po cestě ještě spěšně popadla kabát.

„Jsme volní?“

„Chtěli vědět, jestli by s námi nemohla ještě jedna jejich kamarádka.“ Stále držel Evu za ruku a rychle s ní krácel k východu. „Řekl jsem, že jdeme pro auto a představíme ho ke vchodu. Aby nemuseli po schodech.“

„No ty jsi úžasný! Úplně jako ten rytíř na bílém koni. Jestli se z tohoto traumatu někdy vzpamatuju, vyšukám ti mozek z hlavy.“

„Doufám, že se mi mozkové buňky jednoho dne zregenerují dostatečně na to, aby to bylo možné. Můj bože, Evo, můj bože!“

„Tak v tom bychom se shodli. Hele, viděl jsi, jak ta věc jakoby vyklouzla ven, když –“

„Nech toho!“ Vtáhl ji do výtahu a navolil číslo patra

jejich parkovací garáže. „Jestli mě miluješ, už mě tam nikdy nevezmeš.“ Opřel se zády o zeď. „Ty víš, že jsem si žen vždycky vážil.“

Poškrábala si jakési svrbění po straně nosu. „Mraky jsi jich pod sebou udolal. Ale jo,“ dodala, když se na ni jenom jemně zadíval, „respektuješ nás.“

„Tak ten respekt teď přerostl v obdiv vpravdě biblických rozměrů. Jak to jenom *dělají*?“

„Právě jsme viděli jak. A pěkně detailně. Sledoval jsi Mavis?“ Eva po cestě z výtahu vrtěla hlavou. „Oči se jí úplně leskly. A nebylo to strachem. Ona se nemůže dočkat, až bude tohle všechno provádět!“

„Leonardo ale trochu zelený byl.“

„No jo, on má tu averzi ke krvi, nebo co. A že tam krve bylo – a dalších *věcí*!“

„To už stačilo. O těch dalších věcech mluvit nebudeme.“

Vzhledem k tomu, jak mizerné počasí na konci ledna bylo, vzal jedno ze svých terénních aut. Bylo velké, černé a silné. Když odkódoval zámky, Eva se opřela o dvířka spolujezdce ještě předtím, než jí je stihl otevřít.

„Tak koukni, eso. Musíme se tomu postavit. Jenom ty a já.“

„Já nechci.“

Musela se zasmát. Už jej viděla hledět do tváře smrti, a to měl větší sebedůvěru. „To, co jsme tam dneska viděli, to byla jenom upoutávka. My budeme v té místnosti, kde ze sebe bude tu věc vytlačovat. My tam budeme muset stát, počítat do deseti, říkat jí, aby dýchala nebo aby v duchu zašla na své oblíbené místo. Prostě cokoli bude potřeba.“

„No ale mohli bychom být třeba mimo město nebo na venkově. Ne, mohli bychom se zdejchnout z planety. To by asi bylo nejlepší. Někdo nás odvolá z planety, aby-chom zachránili svět před nějakým geniálním zločineckým mozkiem.“

„Jo, kdyby to tak šlo! Jenomže ty i já víme, že tam budeme. A asi už celkem brzo, protože ta bomba v ní už při odtikávání vynechává.“

Povzdechl si a pak se sklonil, aby položil své čelo na její. „Bůh se nad námi smiluj, Evo. Bůh se nad námi smiluj!“

„Kdyby se nad námi Bůh smiloval, tak by svět dokázal osídlit bez prostředníků. Prostřednic. Pojdme pít – a hodně.“

Restaurace byla neformální, trochu hlučná a přesně taková, jakou prostřednice objednala. Mavis upíjela jakýsi exotický ovocný punč, který byl téměř stejně perlivý jako ona sama. Konečky nepoddajných stříbrných kadeří měla obarvené stejným safírovým odstínem jako řasy. Toho večera měla sytě, až nepřírozeně zelené oči – Eva předpokládala, že proto, aby ladily s odstínem svetru, který jí lnul k prsům a bříšku jako neonové gumové podvazky. Z uší jí visel nespočet smyček a klikyháků, které vystřelovaly paprsky světla, kdykoli pohnula hlavou. Safírové modré kalhoty jí seděly, jako by to byla její druhá kůže.

Láska Mavisina života seděla hned vedle ní. Leonardo byl stavěný jako sekvoje a pracoval jako módní návrhář, takže o vzrušující oděvní doplňky neměli nikdy nouzi ani on, ani Mavis. Také měl na sobě svetr, který se vyznačoval zběsilými a komplikovanými geometrickými vzorci na zlatém podkladě. Jaksi to – to Eva poznala – odpovídalo jeho silnému tělu a obličejovým rysům jako z naleštěné mědi.

Kamarádka, kterou přivedli s sebou, byla zbouchnutá nachlup stejně jako Mavis. Možná snad dokonce i o trochu víc, pokud je něco takového vůbec možné. Tandy Willowbyová ale s Mavisiným „orbitálním stylem“ ostře kontrastovala obyčejným černým svetrem s výstřihem do věčka přes bílé tričko. Byla krásně blondatá, měla světle modré oči a nosík s kulatou špičkou.

Během jízdy Mavis všechny představila a vysvětlila, že Tandy je z Londýna a do New Yorku přijela jenom na pár měsíců.

„Jsem tak ráda, že jste se mnou dneska byli. Tandy tam nebyla kvůli kurzu,“ pokračovala Mavis, když se prokousávali předkrmy, které objednal Roarke. „Stavila se jenom na konec, aby porodní asistence dala poukázky do Bílého čápa. To je takový úplně super dětský butik, kde Tandy pracuje.“

„Je to miloučkový obchod,“ souhlasila Tandy. „Nečekala jsem ale, že když se stavím, tak mě někdo i napojí a nasytí.“ Stydlivě se na Roarka usmála. „Je to od tebe děsně milé. Od vás obou,“ dodala směrem k Evě. „Mavis a Leonardo mi toho o vás tolik vyprávěli. Musíte být velice vzrušení!“

„Jako z čeho?“ divila se Eva.

„No, že jste součástí Mavisina podpůrného týmu.“

„Aha. Aha, ano. My jsme...“

„My to ani nedokážeme slovy vyjádřit,“ pomohl Roarke. „Ze které části Londýna jsi?“

„Já jsem vlastně původem z Devonu. Do Londýna jsem se přestěhovala jako pubertáčka, s tátou. A teď jsem tady v New Yorku. Asi jsem tak trochu cestovatelka; teď ale myslím, že budu mít na nějakou dobu zaracha.“ Zasněně si přejela rukou po bříšku. „A ty jsi policajtko. To musí být úžasné. Mavis, ty jsi mi asi nevyprávěla, jak jste se s Dallasovou seznámily?“

„Zatkla mě,“ řekla Mavis mezi sousty.

„To si děláš srandu, že jo?“

„Dělávala jsem takový podfuky. A byla jsem v tom dobrá.“

„Ne *dost* dobrá,“ komentovala to Eva.

„Tak o tom chci slyšet všechno! Teď ale musím na záchod. Zase.“

„Půjdu s tebou.“ Mavis se zvedla spolu s Tandy. „Dallasová? Nejdeš taky?“

„Tentokrát vynechám.“

„Vzpomínám si – i když matně –, jaký to je, nemít něco přilepenýho k močáku.“ Tandy se na ně usmála a odkolébala se za Mavis.

„Takže...,“ oslovila Eva Leonarda. „Vy jste se s Tandy potkali v kurzu?“

„No, ano,“ potvrdil. „Tandy má termín asi týden před Mavis. Je pěkné, že jste jí dovolili jít s námi. Bude si to muset celé absolvovat bez partnera.“

„A co se tatínkovi stalo?“ zeptal se Roarke, načež Leonardo pokrčil rameny.

„Ona o tom moc nemluví. Jenom říká, že se do toho nezapojuje nebo že nemá zájem. Jestli to tak je, tak si nezaslouží ji ani to miminko.“ Leonardův široký obličej se náhle stáhl a ztvrdl. „My toho s Mavis máme tolik, že jí chceme pomáhat, jak to jenom půjde.“

Evino čidlo cynismu zabzučelo. „Jako finančně?“

„Ne, nemyslím, že by si peníze vzala, i kdyby je potřebovala. Co se toho týče, zdá se mi v pohodě. Myslím jako podporu, přátelství.“ Najednou jako by trochu zbledl. „Chci být součástí jejího podpuřného týmu. Bude pro mě jako nácvik na Mavis.“

„Posranej až za ušima, co?“

Rychle střelil pohledem směrem k toaletám a zase zpátky k Evě. „Jsem vyděšený. Mohl bych omdlít. Co když omdlím?“

„Tak si dej bacha, abys nespádl na mě,“ varoval ho Roarke.

„Mavis není vůbec nervózní, ani docela maličko. A čím víc se to blíží, tím víc mi ve střevech...“ Zvedl své velké ruce a zatřásl jimi. „Nevím, co bych dělal, kdybyste tam nebyli vy dva. Budete mi oporou.“

Ale sakra, pomyslela si Eva a vyměnila si pohled s Roarkem. „Kde jinde bysme měli být?“ Zamávala číšníkovi, že chce další sklenici vína.

O dvě hodiny později, když vysadili Leonarda a Mavis doma, zamířil Roarke na jihovýchod, kde stál Tandyin činžák.

„Ale vážně, já můžu jet rourou. Jako metrem. Nechci vám přidělovat starosti, je to jenom pár bloků.“

„Tak jestli je to jenom pár bloků,“ mínil Roarke, „tak nám asi starosti budeš sotva přidělovat.“

„Copak se s tebou můžu hádat?“ zasmála se Tandy. „A navíc je to prima, sedět ve vyhrátém autě. Dneska je hnusná zima.“ S povzdechem se pohodlně opřela. „Připadám si rozmazlená a tlustá jako velryba. Mavis a Leonardo jsou úplně nejlepší. Stačí s nimi být pět minut, a člověk si nemůže připadat nešťastný. A taky vidím, že mají štěstí na dobré přátele. Jejda!“

Eva otočila hlavu tak prudce, že se jí klidně mohla utrhnout z ramen. „Žádný jejda. Nejejduj mi tady!“

„Jenom mi tam trochu poskočil. Neměj strach. Víš co, Mavis je úplně hotová z té předporodní párty, kterou pro ni příští týden pořádáte. Pořád o ní vykládá.“

„Předporodní párty. No jo. Příští týden...“

„A jsme tu. Je to přímo uprostřed tohohle bloku. Oběma vám moc děkuju!“ Tandy si upravila šálu a sevřela kabelku o velikosti kufríku. „Za to úžasné jídlo a společnost i za tu luxusní jízdu. Uvidíme se v sobotu na tom předporodním mejdanu.“

„Nepotřebuješ nějak pomoci s...“

„Ne, ne,“ odmítla Tandy Evinu pomoc. „I velryba se o sebe musí umět postarat. A i když jsem své nohy už pár dní neviděla, pamatuju si, kde jsou. Dobrou noc a ještě jednou díky.“

Roarke s běžícím motorem počkal, dokud si Tandy neodemkla dveře domu. „Vypadá jako milá ženská. Taková normální a citlivá.“

„Ne jako Mavis. Samozřejmě až na ten velrybí faktor. Musí to být těžké, být zbouchnutá, být na to sama a ještě k tomu v cizí zemi. Zdá se, že se s tím vyrovnává. Nevíš,

Roarke, jak to, že jenom proto, že jsme kamarádi, musíme chodit na předporodní kurzy, dívat se na porody dětí *a ještě* pořádat večírky?“

„Na tuhle otázku nemám odpověď.“

Zhluboka vydechla. „To ani já.“

Evě se zdálo o zubatých novorozencích s mnoha rukama, kteří vyskakovali z Mavis a pustošili místnost; porodní asistentku přinutili k ječivému ústupu, zatímco Mavis vrněla: „*No nejsou úžasný? Nejsou úplně nejvíc?*“

Ze snu ji vytrhl signál vedle postele. Jedinkrát se zachvěla.

„Blokovat video,“ nařídila. „Světla na deset procent. Dallasová.“

Zpráva, poručík Dallasová, Eva. Sejděte se s uniformovanou hlídkou v čísle 51 na Jane Street, byt 3B. Možná vražda.

„Potvrzují. Kontaktujte detektiva Deliu Peabodyovou. Já už jedu.“

Potvrzují. Zpráva konec.

Eva se ohlédla a všimla si, že Roarkovy laserově modré oči jsou upřeny na ni. „Promiň,“ řekla.

„Já nejsem ten, koho ve čtyři ráno tahají z teplé postele.“

„Jo, tak to máš pravdu. Lidi by měli mít alespoň tolik slušnosti, že by se vzájemně oddělávali v rozumnou dobu.“

Vykulila se z postele a zašla do koupelny na bleskovou sprchu. Když se vrátila, nahá a od sušicí trubice celá horká, upíjel ze šálku kávy.

„Co to děláš?“

„Jsem vzhůru,“ odpověděl prostě. „A vidím, o co bych přišel, kdybych se otočil a znovu usnul.“ Podal jí druhý šálek kávy, který už předem naprogramoval.

„Dík.“ Položila si ho na šatník, odkud vytáhla oblečení. Musí tam příšerně mrznout, napadlo ji; vrátila se k prádelníku, odkud si vzala ještě svetr do věčka a natáhla si ho přes košili. Navrch přidala sako.

Už dvakrát odložili předběžné plány na to, že by si na pár dní zajeli někam do tropů. Jenomže Mavis plus dítě znamenají těhotnou ženu, která by je už při pouhém pomyslení, že by součást jejího podpůrného týmu tak těsně před termínem porodu tančila na písku a surfovala, pěkně sprdla.

Co může člověk dělat?

„Děti se ale nerodí zubaté, že ne?“

„Ne. Nechápu, jak...“ Roarke odložil šálek a zmateně se na ni zadíval. „Proč mi do hlavy cpeš takové myšlenky?“

„Když je tam mám já, kámo, budeš je tam mít taky.“

„Schválně, jestli ti ještě někdy udělám kafe.“

Rychle se dooblékla. „Možná je tahle vražda prací nějakého mistra zločinu a zavede mě mimo tuhle planetu. Když na mě budeš hodný, mohla bych tě vzít s sebou.“

„Nezahrávej si se mnou!“

Zasmála se a připnula si zbraň. „Uvidíme se, až se uvidíme.“ Přešla k němu, a protože – kruci! – byl zatraceně hezký dokonce i ve čtyři ráno, políbila jej zlehka na obě tváře a pak mu ještě vtiskla dlouhý a teplý polibek na ústa.

„Opatruj se, poručíku.“

„To mám v plánu.“

Seběhla ze schodů, kde měla přes sloupek zábradlí přehozený kabát. Ze zvyku ho tam vždycky pohodila, protože to bylo po ruce – a protože to iritovalo Summerseta, Roarkova majordoma a zhoubu jejího světa.

Vklouzla do něj a zjistila, že má rukavice opravdu v kapsách. A protože ji tam našla také, omotala si kolem krku i kašmírovou šálu. Když však vyšla ven, to chladno jejímu organismu stejně způsobilo šok.

Je ale dost těžké si stěžovat, uvědomila si, když si člověk vezme chlapa, kterého napadlo s pomocí dálkového ovládání přistavit auto před dům a ještě v něm spustit topení.

Vyšlo z ní do mrazu a nastoupila do tepla. Když mířila k bráně, pohlédla do zpětného zrcátka. Celé je vyplňoval dům, který nechal Roarke postavit – kámen a sklo, výstupky a věžičky – a v jejich ložnici se ještě svítilo.

Pomyslela si, že si asi dává druhý šálek kávy, zatímco si na monitoru v ložnici pročítá burzovní zprávy a novinky ze světa obchodu. Zřejmě udělá pár hovorů do zahraničí nebo snad na jinou planetu. Dobře věděla, že začínat den ještě před rozbřeskem není pro Roarka ničím zvláštním.

Měla štěstí i v tom, že skončila s mužem, který se tak snadno přizpůsoboval bláznivému rytmu policejní práce, který ji samotnou občas překvapil.

Projela bránou a ta se za ní tiše zavřela.

V této části nejlepších a nejdražších pozemků byl klid – bohatí, privilegovaní nebo prostě šťastlivci spali pod peřinami v domech, kondominiích nebo apartmánech s regulovanou atmosférou. Hned po několika blocích se ale město probudilo k neklidnému a překotnému životu.

Mřížovanými poklopy stoupalo teplo v podobě páry, jak se podzemní svět města pod ulicemi a chodníky přesouval a otřásal. Reklamní vzducholodě nad hlavou už začaly vnucovat ty nejlepší nabídky dne. Koho ale sakra v tuhle hodinu zajímají valentýnské slevy ve Sky Mall? nechápala Eva. Který soudný člověk by se chtěl cpát mezi davy lidí v nákupním centru, aby ušetřil pár dolarů za srdce z perníku?

Projela kolem animovaného billboardu, který prezentoval smyčku až neskutečně dokonalých lidí dovádějících na cukrově bílém písku a v modravém příboji. Tohle už ji alespoň trochu zaujalo.

Žluté šmouhy Rychlých taxi už svištěly městem. Říkala si, že většinou asi jezdí do transportních center. Na rychlé lety bůhvíkam. Kolem se převalilo několik maxibusů, které s největší pravděpodobností převážely nebohé

troubu na ranní směny, nebo ty šťastlivější, kteří mířili do postele po noční.

Udělala si zajíždku kolem nekonečné párty na Broadwayi. Ve dne v noci, v horku nebo v mrazu, tuto Mekku hluku, světla a pohybu neustále zaplňovali turisté a pouliční zloději, kteří ty první milují.

Na Deváté bylo stále ještě otevřeno několik podniků s prodlouženou otevírací dobou. Zahlédla pár potloukajících se chuligánů v nadouvajících se péřových bundách a vysokých botách, kteří zcela jistě také konzumovali zakázané látky. Pokud ale hledají nějaké problémy, před pátou ranní na ně při teplotách kolem minus deseti stupňů narazí jen stěží.

Projela po okraji dělnické části čtvrti Chelsea a ocitla se v umělečtější Village.

Černo-bílé auto stálo u chodníku před zrenovovaným řadovým domem na Jane Street. Zaparkovala v nákladové zóně o půl bloku dál, rozsvítila světelný transparent Ve službě a vystoupila do zimy. Když vytáhla terénní soupravu a zamykala auto, zahlédla Peabodyovou, jak se klusem řítí zpoza rohu.

Její partnerka vypadala jako arktický badatel, protože byla zabalená do tlustého nadouvajícího se kabátu barvy zrezavělého kovu; kolem krku měla omotaný asi kilometr červené šály, čepici stejné barvy naraženou přes tmavé vlasy. Vyfukovala páru jako lokomotiva.

„Proč se lidi nemůžou zabíjet až po východu slunce?“ lapala Peabodyová po dechu.

„V tomhle kabátě vypadáš jako pátrací balon!“

„Jo, já vím, je ale až nestydatě teplej, a když si ho sundám, připadám si hubená.“

Vykročily spolu k řadovce a Eva zapnula nahrávání. „Nejsou tu bezpečnostní kamery,“ podotkla. „Ani snímač otisků dlaní. Se zámkem dveří někdo manipuloval.“

Zaznamenala, že ve spodních oknech jsou instalová-

ny bezpečnostní mříže. Barva na dveřích a okenních rámech už šedivěla a loupala se. Ať už budovu vlastnil kdokoli, na bezpečnost a údržbu příliš nedbal.

Uniformovaná policistka u dveří zasalutovala, když jim otevírala. „Poručíku, detektive, zdravím. Kurevská zima,“ řekla. „Nouzové volání bylo přijato v nula tři čtyřicet dva. Volala sestra oběti. Má partnerka je s ní nahore. Hovor jsme přijaly a přijely jsme ve tři čtyřicet šest. Viděly jsme poškozený zámek u vstupních dveří. Oběť je ve třetím patře v ložnici. Zámek v chodbě je poškozený taky. Podle toho, jak to vypadá, došlo ke rvačce. Ruce a nohy má spoutané starou dobrou lepicí páskou. Trochu ji před vraždou mlátili. Zdá se, že byla uškrcena páskem od županu, protože ho má pořád kolem krku.“

„Kde byla během té doby sestra?“ zeptala se Eva.

„Říkala, že právě přijela. V práci hodně cestuje. Sestřin byt využívá k přespání, když je v New Yorku. Jmenuje se Palma Copperfieldová. Letuška společnosti World Wide Air. Trochu zaneřádila místo činu – vyzvracela se na podlahu a dotkla se těla předtím, než zase vyběhla zavolat devět-jedna-jedna.“

Policistka pohlédla k výtahu. „Když jsme sem dorazily, seděla támhle na schodech a řvala. Od té doby rve vlastně pořád.“

„To je vždycky legrace. Až přijedou z forenzního, pošlete je dovnitř.“

Když si připomněla, v jak ubohém stavu dům je, vydala se Eva nahoru raději po schodech a po cestě postupně svlékala zimní výbavu.

V každém patře jeden byt, všimla si. Slušný prostor a soukromí.

Ve třetím patře viděla, že se byt honosí podle všeho úplně novými bezpečnostními systémy pro sledování a zamykání dveří. Obojí bylo rozbito způsobem, který naznačoval amatérskou práci – zato však účinnou.

Vstoupila dovnitř, do obytného prostoru, kde druhá

policistka stála nad ženou, třesoucí se a schoulenou pod dekou.

Podle Evina odhadu jí mohlo být kolem dvaceti, měla dlouhé blond vlasy sčesané dozadu z tváře, z níž už slzy odplavily všechnu mejkap. Oběma rukama svírala průhlednou sklenici s něčím, co podle Evy byla asi voda.

Vyrazila ze sebe zavzlykání.

„Paní Copperfieldová, já jsem poručík Dallasová. A tohle je má partnerka, detektiv Peabodyová.“

„Oddělení vražd. Oddělení vražd,“ drmolila s přízvukem se splývajícími samohláskami, který Evě napověděl, že je ze Středozápadu.

„Správně.“

„Někdo zabil Nat. Někdo zabil mou sestru. Je mrtvá. Natalie je mrtvá.“

„To je mi líto. Nemohla byste nám říct, co se stalo?“

„Já... přišla jsem sem. Věděla, že přijdu. Zavolala jsem jí dopoledne, abych jí to připomněla. Přiletěli jsme pozdě a já jsem si ještě dávala drink na dobrou noc s Mae, druhou letuškou. Dveře dole... ty dveře byly rozbité, nebo tak něco. Ani jsem nepotřebovala klíč. Já mám svůj klíč. Tak jsem šla nahoru, a tady ten zámek – má nový zámek a dnes mi k němu řekla kód, když... když jsem telefonovala. Jenomže to vypadalo rozbité. Ty dveře nebyly ani zavřené. Říkala jsem si: ‚Něco je špatně, něco je určitě špatně!‘, protože Nat by nešla spát, kdyby nezamkla. Tak jsem si myslela, že ji zkontroluju, jenom se na ni kouknu, než vlezu do postele. A viděla jsem... Ach, bože, bože, ležela na zemi a všechno bylo rozbité a ona byla na podlaze, a ten její obličej... Ten obličej!“

Palma se znovu rozplakala a po tvářích jí proudily obrovské a neustávající slzy. „Byl samá modřina a červený, a potom ty oči... Běžela jsem k ní a volala na ni. Myslím, že jsem na ni volala jménem a zkoušela ji probudit. Chtěla jsem ji zvednout. Jenomže ona nespala. Věděla

jsem, že nespí, ale musela jsem ji zkusit probudit. Moje sestřička! Někdo ublížil mé sestře!“

„My se teď o ni postaráme.“ Eva se zamyslela nad tím, jak dlouho bude trvat jí a potom lidem z laboratoře, než budou na místě činu hotovi. „Budu si s vámi potřebovat ještě jednou promluvit, za malou chvilku, takže vás nechám odvézt na centrálu. Tam na mě můžete počkat.“

„Myslím, že bych Nat neměla opouštět. Nevím, co mám dělat, ale měla bych zůstat s Nat.“

„Teď nám ji musíte svěřit. Peabodyová.“

„Postarám se o to.“

Eva pohlédla na uniformovanou policistku, která kývla hlavou směrem do chodby.

Eva opustila plačící ženu. Potom si nastríkala na ruce ochranný sprej a vstoupila ke smrti.

KAPITOLA 2

Byla to ložnice o slušné velikosti s útulným sedacím prostorem v části s výhledem na ulici. Představila si, jak tam Natalie sedávala a sledovala běh světa.

Postel bezesporu patřila ženě, a byla rozházená. Všude po místnosti se válely polštáře – některé z nich byly od krve –, které předtím zřejmě tvořily útulnou hromadu na růžovo-bílém krajkovém letišti, jak to některé ženy milují.

Viděla malý nástěnný monitor namířený tak, aby jej bylo možno sledovat z postele i z obývacího prostoru, zarámované obrázky květin, dlouhý prádelník. Na podlaze byly lahvičky a etažéry – mnohé z nich rozbité –, jež zřejmě předtím v jakémsi dívčím stylu zkrášlovaly prádelník.

Podlahu zdobily dva načechrané koberečky. Natalie ležela na jednom z nich s nohama pokroucenýma a u kotníků spoutanýma, s rukama svázanýma před tělem a sepjatýma k sobě jako v zoufalé modlitbě.

Měla na sobě pyžamo s modro-bílými kostičkami. Byly postříkané a některé úplně zakryté krví. Župan, také modrý, byl odhozen do kouta. Pásek stejné barvy měla žena omotaný kolem krku.

Oba načechrané koberečky byly ušpiněny krví, vedle dveří se rozlévala louže zvratků. Místnost páchla po obojím, a navíc ještě močí.

Eva se přesunula k tělu a dřepala si, aby provedla standardní identifikační test a odhad času smrti.

„Obětí je bílá žena ve věku šestadvaceti let, identifikovaná jako Copperfieldová, Natalie, žijící v tomto bytě. Zdá se, že má zlomený nos. Dva prsty pravé ruky také. Na rameni, v místě, kde je pyžamo roztržené, jsou viditelné popáleniny. Další popáleniny na spodních částech obou nohou. Pleť má šedomodrý odstín, což odpovídá uškracení. Oči jsou podlité krví a vypouklé. Svědkyně se těla po objevu dotkla, místo činu je trochu kontaminované. Čas úmrtí jedna čtyřicet pět, asi dvě hodiny před nálezem.“

Když dovnitř vešla Peabodyová, kousek uhnula. „Pozor na ty zvratky,“ upozornila ji.

„Díky. Nechala jsem sestru odvézt dvěma uniformovanými a psychologem od nás.“

„Dobře. Oběť na sobě pořád má pyžamo. Pohlavní zneužití nepravděpodobné. Podívej se sem, tady kolem pusy. Vidíš, v jednu chvíli ji měla zalepenou. Na tváři zůstalo trochu lepidla z pásky. Vidíš pravý malíček a prsteníček?“

„Au! Má je zlomené.“

„Zlomené prsty, zlomený nos. Pálil ji. Hodně věcí je rozbitých, což mohlo být způsobeno rvačkou, anebo to potom udělal schválně vrah.“

Peabodyová přešla ke dveřím. „Do koupelny se jde tudy. U postele není videofon, ale jeden je tady na zemi.“

„Co z toho usuzuješ?“

„Vypadá to, jako kdyby oběť popadla videofon a utíkala do koupelny. Možná doufala, že se tam zamkne a zavolá pomoc. Nestihla to.“

„Hm, asi jo. Probudila se a slyšela někoho v bytě. Asi si řekla, že je to sestra. Možná na ni zavolala nebo se jenom v posteli začala převalovat. Otevřely se dveře. Nebyla to sestra. Drapla videofon a zkusila utéct. To by mohlo být. Na dveřích je nový zámek – a dobrý, s bezpečnostním kukátkem. Možná ji někdo obtěžoval. Zkus ji prověřit, jestli si v posledních měsících na někoho nestěžovala.“

Vstala a přesunula se ke dveřím do chodby. „Vrah přišel tudy, protože ho viděla z postele. Byla dost chytrá na to, aby popadla videofon a rozběhla se opačným směrem do místnosti se zámek. Docela chytrá – a taky jí to myslelo rychle, když uvážíme, že se právě probudila z hlubokého spánku.“

Vrátila se k posteli, obešla ji a odhadovala vzdálenost ke koupelně, když si všimla, že se pod postelí něco třpytí. Sehnula se a prsty v rukavicích zvedla ze země kuchyňský nůž. „No ale, proč by měla mít v ložnici porcovací nůž?“

„A je to pořádněj macek,“ zkonstatovala Peabodyová. „Je vrahův?“

„Proč by ho pak nepoužil? Vsadím se, že je z její kuchyně. Má nové zámky,“ pokračovala Eva, „a pod postelí nůž. Asi měla z někoho strach.“

„Ale žádné stížnosti nemáme. Jestli se někoho bála, nehlásila to.“

Eva prohledávala postel, šmátrala pod matracemi a protřepávala polštáře. Potom zamířila do koupelny. Byla maličká, čistá a opět dívčí. Nic nenaznačovalo, že by v ní byl vrah. Eva však našpulila rty, když v jedné skřínce našla pánský deodorant, holicí pěnu a kolínskou.

„Měla nějakého chlapa,“ řekla a vrátila se, aby mohla prohledat zásuvky nočního stolku. „Jsou tu kondomy a jedlý tělový olej.“

„Možná se rozešli ve zlém. Nový zámek se dává, když jsi svému bývalému umožnila přístup k tomu starému. Mohlo to být tak, že mu ty kopačky nesesdly.“

„Možná,“ souhlasila Eva. „K takovým případům se ale obvykle pojí i pohlavní zneužití. Zkontroluj příchozí a odchozí hovory v jejím videofonu několik dní zpátky. Chci si prohlídnout zbytek bytu.“

Znovu začala zkoumat obývací prostor. Špatný rozchod, takže už nějakou dobu čekala, že jí ex zabuší na dveře. *Ale no tak, Nat, zatraceně! Pusť mě dovnitř, musíme*

si promluvit! Chlapík je pořádně naštvaný a dveře dost fórové, takže je s největší pravděpodobností vykopne. Člověk ale nikdy neví. Přešla do kuchyně. Byla docela prostorná a podle toho, jak vypadala, ji oběť často používala. Na bezvadně čisté bílé kuchyňské lince stál špalek s noži, z nichž jeden chyběl.

Pak si prohlédla druhou ložnici, upravenou jako domácí pracovna. Všechno tam bylo naprosto rozházené. Datové a komunikační centrum, o kterém měla Eva pocit, že stávalo na elegantním ocelovém stole, bylo pryč.

„V pracovně nemá centrum dé a ká,“ oznámila Peabodyové.

„A co to teda je za pracovnu?“

„Přesně tak. A není tam ani jediný disk. Ale protože na místě zůstala jiná elektronika, která se dá snadno odnést a dát do zastavárny, musel být cílem počítač. Počítač a oběť. Takže, co mohla Nat mít, že to chtěl někdo jiný?“

„Nestačilo mu, že ji zabil, ale napřed jí musel ublížit.“ Když se Peabodyová zadívala k tělu, hlas jí podbarvila lítost. „Ve videofonu není nic než hovor její sestry, dnes v deset dopoledne, a pak jeden odchozí hovor o půl osmé ráno do firmy Sloan, Myers a Kraus. Vzala si zdravotní volno. Je to účetní firma se sídlem na Hudson Avenue. Záznamy z předchozí doby – konkrétně ze včerejšího rána – byly smazány. Na ODD je dokázkou vyhrabat. Chceš si poslechnout, co tam je?“

„Jo, ale vezmeme si to k nám. Chci si znovu promluvit se sestrou.“

Po cestě do centrály Peabodyová ze svého přenosného počítače četla záznamy o původu oběti. „Narozena v Clevelandu v Ohiu. Rodiče – oba učitelé – jsou pořád svoji. Jeden sourozenec – ta sestra, o tři roky mladší. Žádné záznamy v rejstříku. Poslední čtyři roky byla účetní firmy Sloan, Myers a Kraus. Žádné svatby, oficiálně ani žádní spolubydlíci. Na Jane Street bydlela posledních

osm měsíců. Předtím na Šestnácté v Chelsea. A předtím bydlela v Clevelandu u rodičů. Na částečný úvazek tam pracovala taky jako účetní. Vypadá to tak trochu jako praxe, dokud byla ještě na vysoké.“

„Takže cifršpiónka, která se přestěhovala do New Yorku. Známe nějaká fakta o té zdejší firmě?“

„Moment. Páni, docela velká ryba,“ začala Peabodyová s pohledem upřeným na monitor. „Velmi bohatí klienti, několik korporací. Tři patra v komplexu na Hudson Avenue, zaměstnává kolem dvou stovek lidí. Existuje už nějakých čtyřicet let. Tý jo, oběť byla starší samostatná účetní.“

Eva se to snažila strávit po cestě do podzemního parkoviště Policejní centrály. „Možná mohla něco najít na někoho z těch velmi bohatých klientů. Jestli třeba někdo nevedl druhé účetnictví, nepral peníze. Daňový únik. Krádež. Jiný zaměstnanec defraudoval. Vydírání, zpronevěra.“

„Ta firma má dobrou pověst.“

„Což neznamená, že ji mají i všichni klienti. Záleží na úhlu pohledu.“

Zaparkovaly a vykročily k výtahům. „Potřebujeme jméno toho přítele – ať už je bývalý, nebo současný. Obejdi všechny byty v domě. Zjisti, jestli se sestrou nemluvila o práci nebo o osobních problémech. Jak to tak vypadá, tak oběť nějaký předpokládala nebo se na něj připravovala – a byl to takový problém, že jej nechtěla hlásit, nebo se jej nahlásit nerozhodla. Myslím jako poldům.“

„Možná to jenom řekla někomu v práci, spolupracovníci nebo nadřízenému, pokud to mělo něco společného se zaměstnáním.“

„Nebo kamarádce.“

Čím výše výtahem stoupaly, tím víc lidí se dovnitř cpa-lo. Eva cítila mátové mýdlo z někoho, kdo vyrazil na cesty, a zatuchlý pot z někoho, kdo se zřejmě z nějaké dlouhé vracel. Ve svém patře si proboxovala cestu ven.

„Pojďme připravit výslechovou místnost,“ začala Eva. „Nechci s ní mluvit před ostatními. Tam je moc věcí, které odvádějí pozornost. Jestli potřebuje psychologa, může si ho vzít s sebou.“

Eva prošla vrátky v nízkém hrazení a napřed se vydala do své kanceláře. Shodila kabát a pročetla si alibi svědkyně. Palma Copperfieldová pracovala v letadle, které přiletělo z Las Vegas a v letovém centru ve městě přistálo zhruba v době, kdy byla její sestra uškrcena.

„Dallasová?“

Eva se ohlédla na Baxtera, jednoho z detektivů jejich oddělení. „Neměla jsem kafe dvě hodiny,“ varovala jej. „Nebo možná tři.“

„Slyšel jsem, že máš vedle v kamrlíku Palmu Copperfieldovou.“

„Jo, jako svědkyni. Její sestru dnes brzo ráno někdo uškrtil.“

„Ale do prdele!“ Prohrábl si rukou vlasy. „Doufal jsem, že jsem slyšel špatně.“

„Ty je znáš?“

„Palmu, trochu. Oběť ne. S Palmou jsem se setkal před pár měsíci – kamarádka kamarádčiny kamarádky – na nějaké párty. Párkrát jsme si vyšli.“

„Je jí třiadvacet.“

Zamračil se. „Vždyť já taky nemám zaděláno na důchod. Stejně to nebylo nic velkého. Milá ženská. Opravdu milá ženská. Nestalo se jí nic?“

„Ne. Ale našla svou sestru mrtvou v jejím bytě.“

„Hnus. Zatraceně! Byly si blízké, myslím. Palma říká, že vždycky, když přiletí do New Yorku, u sestry bydlí. Jednou, když jsme byli na večeři, tak jsem ji u jejího domu vysadil – na Jane Street.“

„Pořád spolu chodíte?“

„Ne, ani jsme spolu nechodili. Jenom jsme si párkrát vyšli, to je všechno.“ Jako kdyby Baxter úplně přesně nevěděl, co s rukama, vsunul si je do kapes. „Poslyš, kdyby

mělo pomoci, když s ní promluví někdo známý, klidně to udělám.“

„Možná. Jo, možná že jo. Peabodyová připravuje výslechovou místnost. Oddělení je na to moc neosobní. Když mi podávala prvotní výpověď, byla v dost špatném stavu. Neříkala, že její sestra s někým chodí?“

„Ale ano. Měla nějakého kluka – nějakého finančníka, brokera nebo tak něco. Bylo to vážné, myslím, že byli i zasnoubeni. Ale nemůžu říct, že bych ji poslouchal zase tak pozorně. Nakonec mi o její sestru nešlo, chápeš?“

„Dostal jsi tu svědkyni, Baxtere?“

„Ale né,“ malinko se pousmál. „Jak jsem říkal, je to milá holka.“

Což znamená, že spolu nespali, takže by zase nebylo až tak trapné, kdyby rozhovor s ní vedl on. „Oukej, tak Peabodyová bude sedět u videofonu. Jdeme na svědka.“

Eva nechala Baxtera vstoupit do vyšetřovny před sebou a dobře si prohlížela ženinu slzami zalitou tvář, když se Palma otočila. Několikrát zamrkala, jako by se snažila novou informaci zpracovat, načež jí přes obličej přeletěla celá škála emocí. Rozpoznání, úleva, zklamání a nakonec se v ní znovu usadil zármutek.

„Baxi! Ach, bože!“ Napřáhla obě ruce, takže když k ní přistoupil, uchopil je do svých.

„Palmo, je mi to tak líto.“

„Já ani nevím, co dělat. Nat. Má sestra. Někdo ji zabil. Nevím, co mám dělat.“

„My ti pomůžeme.“

„Nikdy nikomu neublížila, Baxi. Za celý svůj život nikdy nikomu neublížila. Ten její obličej...“

„Je to těžké. Vůbec nejtěžší. Můžeš nám ale pomoci, abychom pomohli my jí.“

„Oukej. Ale ty tu zůstaneš, že? Může tu zůstat?“ zeptala se Evy.

„Jistě. A já teď zapnu nahrávání a položím vám několik otázek.“

„Nemyslíte si snad... Nemyslíte si, že jsem jí ublížila já?“

„To si nemyslí nikdo, Palmo.“ Baxter jí krátce stiskl ruku. „Musíme se jenom vyptávat. Čím víc toho budeme vědět, tím dřív můžeme najít toho, kdo to udělal.“

„Najdete je.“ Vyslovila to pomalu, jako kdyby musela přemýšlet i nad tím. „Vy je najdete. Řeknu vám všechno, co vím.“

Eva spustila záznam a přečetla všechna nezbytná data. „Takže jste v New Yorku přistála dnes velmi brzy ráno, je to tak?“

„Ano, byl to let z Vegas. Přistáli jsme kolem druhé, šichta nám skončila tak asi dvacet minut potom. Tak nějak. Potom jsme se s Mae – ona měla službu se mnou – stavily na letišti u baru na dvě deci vína. Trochu se uvolnit. Taxíka do města jsme si vzaly napůl. Napřed vystupovala ona. Bydlí někde v East Side s několika dalšími letuškami. Já jsem potom jela k Nat.“

Odmlčela se, zhluboka se nadechla a napila se z plastového pohárku na stole. „Zaplatila jsem taxi a chtěla jsem jít dovnitř. Měla jsem v ruce klíč a znala jsem Natin kód. Jenomže zámek byl rozbitý. Někdy se to stává, takže jsem nad tím ani moc nepřemýšlela. Tehdy ne. Když jsem ale dorazila k jejímu bytu, tak byl rozbitý i jeho zámek – a ona mi říkala, že má nový. To jsem ucítila ten divný pocit v břiše. Pak jsem si ale řekla, že co já vím, možná jí ten zámek nainstalovali špatně.“

„Nevšimla jste si něčeho, když jste vešla dovnitř – napřed v obytném prostoru?“ ptala se Eva.

„Já jsem vážně nedávala pozor. Zacvakla jsem bezpečnostní řetízek – ona ho nechávala pro mě vyháknutý. Svou tašku s věcmi jsem položila u dveří, protože jsem si říkala, že jenom nakouknu k ní, abych se ujistila, že je všechno v pořádku. Jenomže nebylo.“

Hlas se jí trásl a opět se vyřinuly slzy, přesto však pokračovala: „Ležela na zemi, byla tam krev a pokoj byl...

bylo to, jako by se tam někdo rval. Rozbité sklo z lahviček s parfémy a z těch malých misek, co sbírala. Ležela na podlaze. Růžové koberečky. Byla jsem s ní, když je kupovala. Byly měkké jako kočka. Ona nemohla mít zvířata. Ty koberečky byly měkké. Promiňte.“

„Držíš se skvěle,“ chlácholil ji Baxter. „Držíš se velice dobře.“

„Utíkala jsem. Myslím – mám to všechno rozmazané. Křičela jsem? Myslím, že jsem na ni volala jménem a zkoušela jsem ji zvednout, abych s ní zatřásla a probudila ji, i když jsem věděla... Nechtěla jsem, aby byla mrtvá. Obličej měla oteklý a zakrvácený, a pak ty oči... Věděla jsem, že je mrtvá. Ruce měla svázané páskou.“

Jako kdyby si na to vzpomněla právě teď, vyslala k Evě šokovaný pohled. „Ach, bože, ty ruce a kotníky. Měla je zalepené!“ Palma si přitiskla třesoucí se ruku k ústům. „Musela jsem zavolat pomoc, ale udělalo se mi špatně, dřív než jsem stihla odejít, než jsem vytáhla z kabelky videofon, tak se mi udělalo zle. Pak jsem vyběhla. Nemohla jsem tam zůstat, tak jsem utíkala ven a zavolala devět-jedna-jedna a sedla jsem si na schody. Měla jsem se tam vrátit a zůstat s ní. Neměla jsem ji tam nechávat samotnou.“

„Udělala jsi přesně tu správnou věc.“ Baxter zvedl pohárek s vodou a znovu jí jej podal. „Přesně to, co jsi udělat měla.“

„Neříkala vám, že ji někdo obtěžoval?“ tázala se Eva.

„Ne, ale *něco* ji trápilo, to jsem poznala. Když jsem s ní mluvila předtím, tvářila se našťavaně, ale když jsem se ptala, co se děje, řekla, že si nemám s ničím dělat starosti. Že toho jenom má hodně.“

„Chodila s někým? Jako s mužem?“

„Bick! Ach, můj bože, Bick. Na něj jsem si ani nevzpomněla.“ Oči se jí znovu zalily slzami; přitiskla si k ústům obě ruce. „Jsou zasnoubení. V květnu se měli brát. Ach, můj bože, musím mu to říct!“

„Jak se jmenuje celým jménem?“

„Bick. Bick Byson. Pracují spolu – jako ve stejné firmě, ale v různých odděleních. Nat je starší samostatná účetní u firmy Sloan, Myers a Kraus – je to účetní firma. Bick tam dělá finančního manažera. Jsou spolu už skoro dva roky. Jak mu to jenom povím?“

„Asi bude lepší, když to uděláme my.“

„A našim!“ Začala se kolébat dopředu a dozadu. „Těm to musím říct taky. Ale ne po telefonu. Musím zůstat tady? Chci jet domů, do Clevelandu, a říct jim, že Nat odešla. Nat...“

„O tom si můžeme promluvit, až tady skončíme,“ prava Eva. „Neměla vaše sestra se svým snoubencem nějaké problémy?“

„Ne. O žádných nevím. Jsou do sebe úplně zbláznění. Asi jsem si myslela, že se pohádali nebo tak, a proto že byla předtím tak našťavaná. Všechno to plánování svatby a tak, to člověka vystresuje. Jsou spolu ale vážně šťastní. Báječně se k sobě hodí.“

„Měla zasnubní prsten?“

„Ne.“ Palma se znovu dlouze nadechla. „Rozhodli se, že ho nechtějí – aby ušetřili. Bick je super, ale je celkem šetrný. Nat to nevadilo. Ona je totiž úplně stejná, víte? Šetrila na horší časy.“

„A on s ní nebydlel? Že by ušetřil peníze za nájem.“

„Nedovolila by mu to.“ Palma se poprvé usmála a Eva hned poznala, co na ní Baxtera přitahovalo. „Říkala, že s tímhle si počkají, až budou svoji. Naše rodina je docela staromódní. Myslím, že naši tomu, že Nat s Bickem nespí, dokonce věřili. Oni se navzájem milovali,“ zamumlala. „Bylo jim spolu dobře.“

„Neměla nějaké problémy v práci?“

„To nikdy neřekla. A já jsem ji neviděla tak tři týdny. Dostala jsem šanci letět na deset dní z Nového L. A. na Havaj, kde jsme si potom s několika kamarádkami udělaly dovolenou. Do Vegas jsem se vrátila akorát na ten

let do New Yorku. Párkrát jsme spolu telefonovaly, ale... Chtěly jsme to všechno dohnat, chodit spolu nakupovat, probrat svatební přípravy. Nikdy mi nevykládala o žádných problémech, pracovních nebo žádných jiných, ale já jsem *věděla*, že se něco děje. Jenom jsem tomu nevěnovala dost pozornosti.“

Eva s Baxterem vyšli ven. „Nevíš něco o tom snoubenci oběti?“

„Ne.“ Třel si zátylek. „Palma říkala něco o tom, že sestra bude mít zásnuby. Byla z toho úplně mimo, což byl důvod, proč... jsem vycouval. Tyhle věci můžou být nakažlivé.“

„Problémy tvého vztahu s případem nesouvisí, takže je nechme stranou. Pomohlo nám, že jsi tam byl s ní, protože ji známá tvář trochu uklidnila. Nemohl bys ji taky doprovodit na letiště? Jenom dodrž pracovní dobu. Dohlídni, aby odletěla k rodičům.“

„To oceňuju, poručíku. Můžu si tím nadělat přesčasy.“

„Dodržíš pracovní dobu,“ opakovala. „A nezapomeň jí připomenout, že potřebuju, aby byla k zastížení. Chci vědět, kde je a kdy se vrátí. Prostě jako obvykle.“

„Žádný problém. Je mi jí tak děsně líto! A ty teď asi pojedíš za tím jejím přítelem.“

„Je na radě.“

„Byson nepřišel do práce.“ Peabodyová smykem zastavila za Evou. „Což podle jeho asistentky není normální. Málokdy zmešká a vždycky se snaží chodit včas. Zkoušela mu volat domů i na osobní videofon, protože o něj měla starost, ale nezastihla ho.“

„Máš jeho domácí adresu?“

„Jo, je to Broome Street v Tribece. Podle jeho povídavé asistentky si spolu s obětí nedávno koupili podkrovní byt a on v něm bydlel, protože tam před svatbou byly potřeba nějaké renovace.“

„Zkusíme za ním zajet tam.“

„Mohl by být zalezlý v díře,“ uvažovala Peabodyová, která odstrčila nějakého loudala a spěchala k výtahu do garáží. „To máš hádku se snoubenkou, pak po ní vyjede a uteče domů. Prostě uteče.“

„Nebylo to osobní.“

Když vystoupily z výtahu a vydaly se přes parkoviště, Peabodyová nakrčila obočí. „To ale takový druh zranění v obličeji a škrcení tváří v tvář většinou bývají.“

„Našli jsme na místě činu nějaké nástroje?“

„Nástroje?“

„Jako šroubovák, kladivo, laserový měřák?“

„Ne. Co to má... aha!“ Peabodyová pokývala hlavou a usadila se na sedadle spolujezdce. „Ta lepicí páska. Když neměla žádné nářadí, na co by měla lepicí pásku? Vrah ji přinesl s sebou, což vylučuje možnost zločinu z vášně.“

„Kromě toho nedošlo k pohlavnímu zneužití. Rozbité zámky. Když s obětí mluvila její sestra několik hodin před vraždou, žádných známek potíží v ráji si nevšimla. Nebylo to osobní,“ opakovala Eva. „Bylo to obchodní.“

Podkrovní byt se nacházel ve starém, dobře udržovaném domě ve čtvrti, kde si lidé natírali verandy a za teplých letních večerů na nich sedávali. Okna do ulice byla široká, aby nájemníkům umožňovala výhled na dopravní ruch, a obchody se zde různily od mamčiny domácí pekárny až po maličké prudce elegantní butiky, v nichž jediný pár bot stojí tolik jako rychlý výlet do Paříže, a navíc se v nich budete cítit jako v botách španělských.

Některé byty požívaly luxusu balkonů, kam, jak si Eva představovala, lidé v dobrém počasí vynášeli rostliny a křesla, aby mohli posedávat a popíjet něco chlazeného při sledování běhu světa.

Podle toho, jak to vypadalo zvenku, to byl velký po-

krok oproti bytu na Jane Street; přesně odpovídal společnému příjmu dvou mladých městských profesionálů na vzestupu.

Byson na zvonek nereagoval, ale než Eva stačila použít svůj univerzální klíč, ozval se v reproduktoru ženský hlas. „Hledáte pana Bysona?“

„Přesně tak.“ Byla tam bezpečnostní obrazovka, takže na ni Eva ukázala odznak. „Policie. Nechcete nás pustit dovnitř?“

„Počkejte.“

Dveře zabzučely, zámek cvakl. Vstoupily do společné haly, kde si někdo dal tu práci a vysadil v ní jakousi listnatou rostlinu v pestrobarevném květináči. Čekaly, protože Eva slyšela, jak k nim shora sjíždí výtah.

Žena, která z něj vystoupila, na sobě měla červený svetr a šedé kalhoty, hnědé vlasy měla z pěkného obličeje stažené do krátkého ohonu. U boku držela dítě nejasného věku i pohlaví.

„Pustila jsem vás dovnitř,“ řekla. „Jsem sousedka pana Bysona. Je nějaký problém?“

„O tom bychom právě rádi mluvili s ním.“

„Já ale nevím, jestli je doma.“ Během řeči s dítětem pohupovala. Dítě se na Evu mžouravě zahledělo, načež si vsunulo prst do pusinky a začalo jej sát, jako by snad byl plný opia. „Touhle dobou by měl být v práci.“

„Není.“

„Je to divné, protože ho obvykle slýchám odcházet. Bydlíme ve stejném patře, takže slyším výtah. Dneska jsem ho neslyšela. Jak se pak ukázalo, objednal si instalatéry. Vždycky, když k nim nějakí řemeslníci měli přijít – oni totiž renovují –, tak se u mě zastavil, jestli bych je nepustila dovnitř. Dneska to neudělal, takže jsem je nepustila. Člověk nikdy neví. Mohl to být kdokoli s hasákem, kdo by je chtěl vykrást.“

„Takže vy od něj máte klíče?“

„Ano, klíč i kód. Něco se děje, že? Chcete, abych vás

tam pustila? Musíte mi něco říct. Nepouštěla bych vás tam, kdybych nevěděla, že je něco špatně.“

„Něco je špatně.“ Eva znovu zvedla ruku s odznakem. „Snoubenka pana Bysona byla zavražděna.“

„Ale ne!“ Nevěřičně zvolna zakroutila hlavou ze strany na stranu. „Ne! No tak, řekněte, že to nebyla Nat!“

Zvýšila hlas a zase jej nechala klesnout. Jako by jí chtělo odpovědět, odšpuntovalo si dítě pusou a zaječelo.

„Vy jste ji znala?“ Eva od dítěte o nepatrný krůček podstoupila.

„Jistě. Často sem chodila. Měli se za pár měsíců brát.“ Žena si přitiskla dítě pevněji k sobě a přitom jí zvlhly oči. „Měla jsem ji moc ráda. Všichni jsme se těšili, až budeme sousedé. Bick a Nat, já a můj muž. My... já tomu nemůžu uvěřit! Co se stalo? Co se Nat stalo?“

„Musíme si promluvit s panem Bysonem.“

„Dobrá, dobrá. Oukej, oukej.“ Evidentně naprosto otřesená se otočila, aby přivolala výtah. „To ho zabije. Ššš, Crissy, ššš.“ Když se do výtahu nacpaly, dítě kolébala, houpala je a hladila. „Byli do sebe úplně zbláznění – ale ne tím trapným způsobem, jestli mi rozumíte. Měla jsem ji moc ráda. Možná se někde stala chyba?“

„Je mi líto,“ bylo vše, co Eva řekla. „Nemluvila před vámi o nějakých problémech? Cokoli nebo kdokoli, co by ji obtěžovalo?“

„Ne, vážně ne. Možná něco kolem svatby, takové ty obvyklé věci. Měli se brát v Clevelandu, odkud pocházela. Měli jsme tam s Huntem jet taky – naše první cesta od narození Crissy. Hunt je můj manžel. Tak, a já jdu pro ten klíč,“ dodala, když se dveře otevřely do chodby. „Támhle je jeho byt. Jsme ve stejném patře.“

„To tu jsou jenom dva byty?“

„Ano. Dost prostorné. Hodně světla. S Huntem jsme ten byt koupili, když jsem byla těhotná. Je to pěkná čtvrť a my jsme chtěli tři pokoje.“

Odemkla své dveře a neúnavně přitom houpala dítě,

které nyní s pokleslou čelistí a zastrčeným zrakem vypadalo jako uspokojený fetiš. Jedním bokem si přidržela dveře otevřené a z misky na stolku u dveří vylovila svazek klíčů.

„Neřekla jste nám, jak se jmenujete,“ prohodila Eva.

„Aha, promiňte. Gracie. Gracie Yorková.“ Otočila klíčem v zámku a na miniaturní klávesnici nad ním vytukala heslo. „Možná šel Bick vyřídit nějaké pochůzky, nebo tak něco. Já jsem ho jít ven neslyšela, takže musel odcházet velice brzy. Crissy byla nějaká podrážděná, takže jsem si ráno trochu přispala. Rostou jí zoubky.“ Gracie začala otevírat dveře, ale Eva zvedla ruku, aby ji zastavila.

„Počkejte okamžik.“ Zaklepala. „Pane Bysone!“ zavolala. „Tady je policie. Otevřete dveře, prosím.“

„Vážně si nemyslím, že je doma,“ začala Gracie.

„I tak chvíli počkáme, než vejдемe dovnitř.“ Eva znovu zaklepala. „Pane Bysone, tady poručík Dallasová z newyorské policie. Jdeme dovnitř!“

V okamžiku, kdy vstoupili do dveří, Eva poznala, že Byson je doma a že jeho sousedka měla předtím naprostou pravdu. Vražda Natalie Copperfieldové jej zabila. Nebo to přinejmenším udělal její vrah.

„Achmůjbožeachmůjbožeachmůjbože!“ Gracie ta slova vychrlila tak rychle, že z ní vyšla jako jediné hysterické vysokofrekvenční zaječení; tvářičku dítěte si přitiskla k rameni a vypotácela se ze dveří.

„Paní Yorková, vraťte se do svého bytu,“ nařídila jí Eva. „Vraťte se domů a zamkněte dveře. Hned za vámi přijdu buďto já, nebo moje kolegyně.“

„Je to Bick! Je to Bick? Rovnou přes chodbu, vždyť my bydlíme hned naproti!“

Peabodyová na signál od Evy, k němuž nepotřebovala slov, ženu uchopila za paži. „Odneste Crissy domů,“ pronesla něžným hlasem. „Odneste ji domů. Nic se jí nestane. Jenom běžte dovnitř a počkejte.“

„Já tomu nerozumím. Určitě je mrtvý. Rovnou přes chodbu!“

Peabodyová zavedla sousedku dovnitř a s rezignovaným výrazem ve tváři se obrátila zase k Evě. „A teď asi budeš chtít, abych ji vyslechla.“

„Tak to máš sakra pravdu. Napřed to ohlas, Peabodyová, a potom běž dovnitř a získej od sousedky formální výpověď. Já si přinesu nádobíčko a začnu na místě činu.“

KAPITOLA 3

Jakmile si přinesla výstroj, nastříkala si Eva rukavice a nanasla sprej i na boty. Se spuštěným nahráváním vstoupila na místo činu.

Zaznamenala postranní okno, natočené k sousední budově, a úzký balkon. „Okno na jih je otevřené,“ řekla do záznamu a přešla podél vnějšího okraje místnosti, aby se podívala zblízka. „Zdá se, že bylo vypáčeno zvenčí. Je tu požární žebřík, po němž zřejmě do bytu vstoupili. Možná odešli stejnou cestou.“

Tudy to bylo bezpečnější, pomyslela si. Bez rizika, že by vás sousedé odvedle viděli přicházet nebo odcházet.

Otočila se zády k místu, kudy si myslela, že vrah vstoupil. „Tělo leží obličejem vzhůru, ruce a nohy má spoutané lepicí páskou, stejně jako předchozí oběť. Druhou obětí je muž smíšené rasy po pětadvacítce, na sobě má jenom bílé boxerky. Vzbudil ses, že ano, Bicku, protože jsi slyšel, že tu někdo je. Trochu jsi mu to zkomplikoval. Vidím jasné stopy zápasu. Převrácený stůl, rozbitá lampa. Ne všechna krev bude zřejmě patřit oběti, čili to je plus pro nás. Na tváři i na těle oběti jsou viditelné pohmožděniny a tržné rány.“

Propracovávala se dovnitř, až nakonec poklekla u těla. „Jsou tu nějaké stopy po spáleninách, ty ale vypadají spíše jako kontaktní spáleniny od elektrického paralyzérů na hrudníku. Zápasili, potom vrah Bysona omráčil,

svázal a zmlátil. Vyslychal ho? K uškrcení použil nějakou modrou plastovou šňůru.“

Dosud v dřepu si znovu prohlížela místnost. „V severním koutě pokoje je uložený nějaký stavební materiál, převázaný modrou plastovou šňůrkou, odpovídající té, kterou má oběť kolem krku.“

Pro potvrzení identifikace odebrala otisky prstů a ruce potom zabalila do ochranných sáčků. „Čas smrti,“ oznámila, když si přečetla výstup na přístroji, „dvě hodiny čtyřicet pět minut ráno. Přijel sem potom, co uškrtil Copperfieldovou.“ Nahnula se blíž. „Kolem úst stopy lepící pásky, jako u předchozí oběti. Proč ji strhl? Chtěl, abys mu něco řekl? Nebo tě chtěl slyšet chroptět, když tě škrtil? Možná že od obojího trochu.“

Narovnala se a od těla v místnosti se přesunula do obytného prostoru. Připadalo jí to jako staromládenecská ložnice. Zřejmě nikoli hlavní ložnice, ale spal v ní během renovace. Matrace na provizorním lůžku, na nočním stolku stála jedna lampička z páru. Všude se válelo oblečení poházené tak, že to spíš odpovídalo nepořádnému muži, než že by je někdo prohledával.

„Probudil se. Jako zbraň popadl jednu lampičku. Žena drapne videofon a pokusí se utéct, ale chlap má jiné instinkty. Bránit jeskyni. Jde ven a vrahovi se postaví. Možná ho i překvapil. Bojují. Podle odřenin na kloubech rukou oběti se zdá, že si taky párkrát praštil. Pak dostane plný zásah paralyzérem a jde k zemi.“

Když vyšla z ložnice, znovu zkoumala polohu těla. „Vrah mu ruce a nohy svázal páskou a zalepil mu pusu. Takže ho nezabil hned. Proč by mu zalepoval pusu, když byl omráčený? Musel tedy napřed něco říct nebo udělat. Chtěl mu položit nějaké otázky. Řekl jsi mu, cos udělal Natalii? Vsadím se, že ano.“

Pak provedla rychlou předběžnou rekapitulaci. Podkrovní byt měl tři pokoje, přesně jako říkala sousedka, že má i jejich byt. Jeden z nich byl zcela prázdný, až na

nějaký stavební materiál. V posledním pokoji zařízená pracovna. Nebyl tam žádný počítač. Viděla ale místo, kde dříve stával, pravděpodobně přikrytý ochrannou látkou, dokud probíhá rekonstrukce. Na skládacím stole, který tam měl místo stolu kancelářského, totiž ležela vrstva prachu, v níž čisté místo prozrazovalo, kde předtím počítač stál.

Když vstoupila Peabodyová, byla už zase zpátky v obýváku a prohlížela si otevřené okno.

„Sousedka je v šoku, ale snáší to. Nechala jsem ji zavolat manželovi, aby přijel z práce. Mimochodem, dnes ráno odešel kolem sedmé. Svědkyně říká, že její muž a oběť spolu někdy před prací zaskočili do fitka. Dnes ráno se ale evidentně nesešli.“

„Čas smrti je asi hodinu po Copperfieldové. Stejný modus operandi. Není tu ani počítač, ani žádné disky.“

„Asi na někoho něco měli,“ shrnula to Peabodyová. „Asi to mělo něco společného s prací. Něco věděli, něco zaslechli nebo na něčem pracovali. Tudy se sem dostal?“ zeptala se a ukázala bradou k oknu.

„Bylo vypáčené. V tomhle patře je požární schodiště, ale nejspíš tudy odešel. Zespodu ho potom zase zasunul. Pošleme tam sběrače, ať popráší ovládání. Otisky asi nenajdou, ale alespoň budou mít co dělat.“

S partnerkou prošla ještě jednou místo činu a popsal jí je.

„Možná najdeme nějaké stopy DNA na rozbité lampě nebo na pěstích oběti.“ Peabodyová se zahleděla na mrtvé tělo. „Ten chlapík byl ve formě. Zdá se, že útočníkovi nadělal pár starostí.“

„Ale ne dost.“

Zanechaly místo činu v rukou techniků a vydaly se do účetní firmy.

„Jo vidíš, to dítě tam mi něco připomnělo. Jaký byl včera ten předporodní kurz?“

„Tak tohle předmětem diskuse nebude,“ opáčila Eva.
„Nikdy.“

„Ale no tak!“

„Nikdy.“

Aby zakryla úsměšek, vyhlédla Peabodyová z bočního okénka a toužebně se zadívala k rohovému kluzákovému stánku. „Ta párty se blíží, co? Máš všechno připravený?“

„Jó, jó, jó.“ Nebo alespoň doufala, že má.

„Já jsem jí ušila úžasnou dětskou přikrývku, když jsem během svátků měla na šití náladu. Je celá duhová. A pak ještě upletu krásné maličké botičky a čepičku. Co jí dáš ty?“

„Nevím.“

„Ty jsi dárek pro ni ještě nesháněla? No to máš načase!“

„Ale, pár dní ještě zbývá.“ Eva se na ni přemýšlivě zahleděla. „Nemohla bys jí třeba zajít něco koupit? Já to zaplatím.“

„Ehm... to není správné. Je to tvoje nejstarší kamarádka, nejlepší kamarádka a čeká první dítě. Musíš to koupit sama.“

„Sakra. Sakra, sakra!“

„Ale já půjdu s tebou. Až pojedeme z té firmy, můžeme se zastavit v tom obchodě pro mimina, kam chodí ona. A taky si třeba dát něco k obědu.“

Eva si proces nakupování v dětském butiku představila a dostala záchvat třesavky. „Dám ti sto dolarů, když tam půjdeš sama.“

„Tak to je rána pod pás,“ odpověděla Peabodyová, „ale já jsem příliš silná na to, abych se nechala podplatit. Musíš to udělat ty, Dallasová. Je to pro Mavis.“

„Předporodní kurzy, předporodní mejdan, a teď nakupování. Copak cena za přátelství pořád stoupá?“

Eva to prozatím odložila – pohrbila to – a vstoupila do hlavní recepce firmy Sloan, Myers a Kraus. Aby prostor

odpovídal tomu, že firma pracuje pro zámožné klienty, sestával z plyše a skleněných stěn a byl plný zelených listnatých rostlin. Široký pult z šedého kamene sloužil jako pracovní plocha třem recepčním, kteří všichni měli nasazený náhlavní soupravy a pilně bušili do klávesnic. Jako sluneční paprsky odsud vybíhalo trio čekáren s hlubokými křesly, videostěnami a spoustou zábavních disků.

Eva položila odznak na pult před muže v trojdílném obleku s blond žíhanými vlasy v krátkých a hustých kudrlinách. „Chci mluvit s někým z vedení.“

Zvesela se na ni usmál. „Tak to rozhodně nebudu já. Z vedení nějakého konkrétního oddělení, nebo z celkového vedení?“

„Můžeme začít odspoda. Chci nadřízené Natalie Copperfieldové a Bicka Bysona.“

„Tak se podíváme. Copperfieldová je starší samostatná účetní, korporační, zahraniční a mezinárodní. To je toto patro, takže budete chtít mluvit s Carou Greeneovou. A ten druhý... Byson, Byson. Byson, Bick,“ skoro to jméno vyzpíval, zatímco je hledal na obrazovce. „Viceprezident, osobní finance, domácí. To je o patro výš a měla by to být Myra Lovitzová.“

„Tak napřed tu Greeneovou.“

„Má jednání.“

Eva poklepala prstem na odznak. „Ne, teď už nemá.“

„U mě dobrý. Já ji zavolám. Nechcete se posadit?“

„Ne, chci jenom tu Greeneovou.“

Ale mají to tu luxusní, myslela si Eva během čekání. Těmito dveřmi musí procházet spousta peněz. A vrahy přece nic nepokouší víc než spousta peněz.

Cara Greeneová na sobě měla tmavě červený kostýmek, který i když byl zapnutý až ke krku, byl ušitý tak, aby zdůrazňoval její pěkné a elegantní tělo. Když na jehlových podpatcích, které ze všeho nejvíc připomínaly sekáčky na led, vkročila do recepcie, měla v hebkém obličejí karamelové barvy také netrpělivý výraz.

„Vy jste od policie?“ otázala se a obviňujícím prstem ukázala na Evu.

„Poručík Dallasová, detektiv Peabodyová. Vy jste Greeneová?“

„Přesně tak, a vy jste mě teď vytáhla z důležitého jednání. Jestli je můj syn dneska zase za školou, tak si ho pěkně podám. Nelíbí se mi, když za mnou do práce chodí policajti.“

„Nepřišly jsme kvůli vašemu synovi. Jsme tu kvůli Natalii Copperfieldové, a jestli vám to bude milejší, můžeme jít do práce ke mně. Hned.“

Podrážděný výraz okamžitě vystřídala ostražitost. „Co je s Natalií? Nechcete mi snad říct, že má nějaké potíže? Ta nikdy zákon neporušila!“

„Mohly bychom to probrat ve vaší kanceláři, paní Greeneová?“

Její výraz se opět změnil, tentokrát se však v lahvově zelených očích mihl záblesk strachu. „Něco se jí stalo? Někáká nehoda? Je v pořádku?“

„Vaše kancelář by byla nejlepší.“

„Pojďte se mnou.“ Cara velmi rychle obešla recepční pult a vedla je skleněnými dveřmi, které se před ní otevřely, hned jak se k nim přiblížila. Rychlým krokem rázovala džunglí kóji, v nichž otročili trubci, kolem kanceláří, v nichž účetní chroustali čísla, až k rohové kanceláři, která odpovídala její pozici.

Zavřela za nimi dveře a obrátila se k Evě. „Rychle mi to řekněte. Prosím.“

„Slečna Copperfieldová byla dnes brzy ráno zavražděna.“

Dech se jí zastavil, načež se rychle nadechla a zase vydechla, předtím než zvedla ruku. Potom přešla – už ne tak rychle – k občerstvovací stanici u zdi a vytáhla láhev chlazené vody. Aniž by ji otevřela, zhroutila se do křesla.

„Jak? Jak? Já to nechápu. Mělo mi dojít, že se něco děje, když si včera vzala zdravotní volno a dnes nepřišla

na tu schůzku. Měla jsem to vědět. Tolik jsem se na ni zlobila! Ta schůzka..." Znovu zvedla ruku. „Omlouvám se. Omlouvám se. Je to pro mě takový šok!“

Než Eva stihla promluvit, byla už znovu na nohou. „Ach, bože, Bick! To je její snoubenec. Ví to? Je zasnoubená s jedním viceprezidentem z osobních financí. Měl by být nahoře. Ach, bože! V květnu se mají brát!“

„Ona podléhala přímo vám?“

„Je to jedna z mých starších samostatných účetních a má před sebou skvělou budoucnost. Je dobrá. Tedy, chci říct... Ach, bože, ona... *byla* dobrá. Vynikající. Příjemný zevnějšek, chytrá, pracovitá. Chtěla jsem ji povýšit, měla jsem v plánu jí nabídnout pozici viceprezidenta.“

„Byly jste přítelkyně?“ vmísila se Peabodyová.

„Ano. Ale ne nejlepší kamarádky. Jakožto šéfka si musím udržovat jistý odstup, ale jinak ano.“ Zavřela oči a přitiskla si chlazenou láhev k čelu. „Byly jsme si velice blízké. Nemůžu uvěřit tomu, co se stalo!“

„No, a co kdybyste nám řekla, kde jste byla v době od půlnoci do čtyř ráno?“

„Snad si nemyslíte..." Cara se opět posadila, ale tentokrát si láhev s vodou otevřela a napila se. „Byla jsem doma, s manželem a dvanáctiletým synem. S manželem jsme šli spát těsně po půlnoci. Bože, jak ji zabili?“

„Tyto podrobnosti zatím zveřejňovat nebudeme. Vzhledem k tomu, že jste se přátelily a vy jste vůči ní měla pozici jisté autority, nesdělila vám něco o tom, že by měla starosti nebo že se něčeho obává? Necítila se ohrožená?“

„Ne, ne. Myslím, že několik posledních týdnů byla trochu mimo, ale přičítala jsem to rozrušení. Plánování svatby. Kdyby ji někdo obtěžoval, řekla by to Bickovi. Říkala mu všechno.“

To jo, pomyslela si Eva, to asi jo. Právě proto byl teď mrtvý.

„Na čem pracovala?“

„Měla několik účtů; vedla jich celkem dost a byla také členkou týmů, které vedly jiné.“

„Budeme potřebovat seznam jejích účtů a také se potřebujeme podívat do její složky.“

„To nemohu udělat. Nesmím. Musíme chránit soukromí našich klientů. Kdybych předala důvěrné informace policii, zažalovali by nás o poslední kalhoty.“

„Seženeme si soudní příkaz.“

„Prosím, udělejte to. Myslím to upřímně. Prosím, obstarajte si soudní příkaz, a já osobně dohlédnu na to, abyste dostali všechna data, která zákon požaduje. Musím kontaktovat pana Krause,“ dodala a znovu vyskočila na nohy. „Musím mu říct, co se děje. Co se stalo. A Bick – určitě budete chtít mluvit s Bickem.“

„Bick Byson byl dnes ráno zavražděn také.“

Teď jí z obličeje vyprchala všechna krev, ztratila každickou kapku. „Já – já nedokážu přemýšlet. Nevím, co mám říct. Je to příšerné.“

„Je mi to líto. Chápu, že je to pro vás šok. Potřebujeme si promluvit s nadřízeným pana Bysona.“

„Ehm, to... Bože, já nedokážu myslet... Myra. Myra Lovitzová. Můžu vám ji zavolat.“

„Byla bych raději, kdybyste s ní nemluvila dřív než my. Kdo další ještě se slečnou Copperfieldovou pracoval na účtech?“

„Dám vám jmenný seznam. Promiňte.“ Přeběhla ke stolu, prudce otevřela jednu zásuvku a vytáhla z ní kapsník. „Promiňte, začíná mi to docházet. Můžu zavolat nahoru, Myřině sekretářce, aby jí řekla, že přijdete. Pomohlo by to?“

„To by bylo dobré. Děkujeme za spolupráci. Ještě se vrátíme s příkazem pro ty složky.“

Nahoře je už čekala sekretářka, která je odvedla rovnou do kanceláře, podobné té první.

Myra Lovitzová seděla za stolem zakrytým složkami, disky a poznámkami. Eva hádala, že jí může být těsně

po šedesátce; vlasy jí zešedivěly přesně tak, aby ladily s přísnou tváří a ostře řezanými rysy. Měla kostýmek – s modrými proužky – a každým coulem vypadala zaměstnaně. Když Eva s Peabodyovou vešly, kysele se usmála.

„Oukej, tak co tu máme – štáru?“

„Jsme tu kvůli Bicku Bysonovi.“

Teď zmizel dokonce i ten kyselý úsměv. „Něco se tomu chlapci stalo? Celý den se mu snažíme dovolat.“

„Je mrtvý. V noci byl zavražděn.“

Sevřela rty a udeřila pěstmi do stolu. „Zatracené město! Zatraceně! Okradli ho?“

„Ne.“

Tentokrát Eva nechala převzít iniciativu Peabodyovou, která kladla otázky a zaznamenávala odpovědi. Jednalo se o téměř dokonalou reprízu předchozího pohovoru, jenom k němu Myra přistupovala zatrpkleji.

„Je to zatraceně dobrý kluk. Chytrý a spolehlivý. Ví, jak si s klienty nezávazně poklábosit, když to potřebují, ale také umí mluvit jenom pracovně, když je to nutné. Umí dobře odhadnout lidi, víte? On a ta sladoučká holka dole z účtárny? Oba? Bože, co je tohle za svět!“

„Na čem pracovali?“ ptala se Peabodyová.

„Ti? Bick a Natalie nepracovali na stejných účtech. On dělal jednotlivce a domáci, zatímco ona společnosti, hlavně zahraniční.“

„Jaký vám připadal v několika posledních týdnech?“

„Když se na to teď ptáte, tak byl maličko nervózní. Blížila se jim svatba, koupili si byt v Tribece. Nějak si ho rekonstruovali, vymalovali, nakupovali nábytek. To má člověk na nervozitu nárok.“

„Nezmiňoval se vám o nějakých starostech?“

„Ne.“ Oči se jí zúžily. „To nebyla jenom nějaká náhodná vražda, že ne? Vy mi tvrdíte, že ty dvě děti někdo zabil úmyslně?“

„Ne, madam,“ přerušila ji Eva. „My vám v tuto chvíli netvrdíme vůbec nic.“

Když potom požádaly o soudní příkaz, chtěla Eva jenom jedinou věc. Vrátit se na centrálu, kde podá ústní i písemné hlášení, začne pracovat na časovém přehledu a založí o vraždě složku.

Peabodyová se ale nenechala odbýt snadno.

„Když se na to vykašleš, tak budeš litovat, protože budeš muset ty věci na mimino nakupovat sama.“

„Ale já nejdu nakupovat, s tebou ani bez tebe. Já jdu jenom něco koupit, a to nebude trvat dýl než deset minut.“

„Takže pak si skočíme na jídlo, jo?“

„S tebou jsou pořád jenom samé starosti! Asi tam nebude ani místo na zaparkování. Koupím něco po netu. Ty bys mi mohla říct, co to má být, a já to seženu. Copak to nestačí?“

„Ne.“

„Mrcho.“

„Ještě mi poděkuješ, až z toho bude Mavis celá naměkko a zesládně.“

„Sladké a měkké nesnáším, pokud to není čokoláda.“

„Když je řeč o čokoládě, tak jaký dort budeš na tu párty mít?“

„To nevím.“

Peabodyová se na sedadle otočila s výrazem upřímného šoku ve tváři. „Cože? Ty jsi neobjednala *dort*?“

„Nevím. Asi ne.“ Už ze samotné představy večírku a všeho toho, co udělat musí, měla by, a co neudělala, se jí sevřel žaludek tak, až se otrásla. „Podívej, zavolala jsem nějakou cateringovou firmu, jasný? To jsem udělala sama. Nepřehrála jsem to na Roarka ani jsem o to nepožádala – bůh nedopušť – Summerseta, aby to vzal za mě.“

„No, a co jsi teda objednala? Jaké bude téma?“

Ze svírání žaludku se stalo zvedání. „Co tím myslíš, jaké téma?“

„Copak tys nezvolila *téma*? Jak můžeš pořádát předporodní mejdan bez tématu?“

„Ježíšikriste, a musím mít téma? Vždyť já ani nevím, co to znamená. Zavolala jsem té cateringové firmě. Svou práci jsem odvedla. Řekla jsem, že to bude předporodní párty. Řekla jsem pro kolik lidí, tak zhruba. Řekla jsem, kdy a kde to bude. Pak se mě ta ženská začala ptát na nejrůznější otázky, až mě z toho rozbolela hlava a řekla jsem jí, ať se mě pořád nevyptává, nebo že ji nechám vyhodit. Prostě ať udělá všechno, co je potřeba udělat. Proč by to nemělo stačit?“

Peabodyová si dlouze a srdceryvně povzdechla. „Dej mi kontakt na tu firmu, já to s tou ženskou domluvím. Udělá taky výzdobu?“

„Ach, můj bože, to potřebuju taky výzdobu?“

„Já ti pomůžu, Dallasová. Já to s tou zásobovatelkou domluvím. A ten den přijedu brzy, abych to všechno pomohla nachystat.“

Eva zúžila oči a snažila se ignorovat radost a úlevu, které se jí právě dmuly v hrudi. „A kolik mě to bude stát?“

„Nic. Já mám předporodní párty ráda.“

„Seš nemocná, zkažená ženská.“

„Hele, koukej! Tamto auto bude vyjíždět! Zaber jeho místo! První patro, skoro u dveří. To je snad nějaké znamení od bohyně plodnosti, nebo něčeho.“

„Zatracená Volnověkařka,“ mumlala Eva, ale při závodu o parkovací místo porazila jednoho minibrouka.

Myslela si, že bude nakupování v dětském butiku nenávidět. A Eva byla ženou, která se znala dobře.

Měli tam obrovská vycpaná zvířata a mysl otupující hudbu. Měli tam maličké titěrné židličky, podivné síťované klece a další zvířata – nebo teploušské hvězdičky – visící ze stěn a ze stropu. Police byly plné miniaturního oblečení. Viděla boty, ne větší než její palec. Napadlo ji, že boty o velikosti palce na ruce jsou proti přírodě. Nic tak malého by nemělo být chůze po dvou nohách schopno, tak proč to musí mít botičky?

Když se na ty věci dívala křivým pohledem, ony se roztočily, rozhoupaly a začala hrát ještě zvonivější melodie.

A pak tam byly mraky těhotných žen a také těch dalších, které plody svých lůn nosily v pestrobarevných šátcích nebo v podivných vycpaných sedačkách, zavěšených na ramenou. Jeden z těchto plodů zrovna kvílel tenkým, mimozemským pláčem.

A pak tam byly ještě další, větší, které seděly v nákupních vozících nebo se tam volně potulovaly a bušily do vycpaných zvířat nebo lezly na všechno, co viděly.

„Odvalu,“ uklidňovala ji Peabodyová a sevřela jí paži těsně předtím, než se Eva stihla otočit a vystřelit odtud.

„Jenom na něco ukaž a já to koupím. Ať je to, co chce. Na ceně mi nezáleží.“

„Ale takhle to nefunguje. My půjdeme k jedné z těch obrazovek tady, vidíš? Ona se registrovala, takže my najdeme to, co chce, a co jí lidi už koupili. Mají tady bezvadné věci.“

„A proč něco, co nedokáže chodit, mluvit nebo se samo najíst, potřebuje tolik krámů?“

„Přesně z těchto důvodů. Malé děti navíc potřebují stimulaci a podporu. Jdeme na to.“ Peabodyová přistoupila k obrazovce. Vyskočila na ní mladá žena se svěžím obličejem, která se na ně zvesela usmívala.

„Vítejte u Bílého čápa! Jak vám mohu pomoci?“

„Registrační seznam Mavis Freestoneové, prosím.“

„Hned to bude. A chcete vidět celý seznam přání paní Freestoneové, nebo jenom ta, která ještě zbývá splnit?“

„Co zbylo,“ vyhrkla Eva rychle. „Jenom to, co zbývá.“

„Momentíček!“

„Proč tak mluví?“ vyptávala se Eva Peabodyové. „Jako kdybych utrpěla mozkovou mrtvici.“

„Ale ona ne –“

„Dallasová?“

Eviny nervy byly v tak špatném stavu, že při pouhém zvuku svého jména sebou šklubla. Když se otočila, viděla

Tandy Willowbyovou, jak se batolí směrem k nim. „A tohle je Peabodyová, že? Jednou jsme se potkaly u Mavis.“

„Jasně, pamatuju se. Jak se máš?“

„Fakt dobře.“ Tandy si poplácala břicho. „Už máme skoro odpočítávání. Jste tu kvůli Mavis?“

„Jenom mi řekni, co mám koupit.“ Eva byla připravena i škemrat. „Mám málo času.“

„Bez problému. Vlastně jsem to už našla. Zrušit hledání v seznamu,“ nařídila. „Mohlo by to stát víc, než jsi ochotná utratit –“

„Ale to je mi jedno. Hlavně, ať to zabalí.“

„Je to trochu moc velké. Víš, já jsem tady Mavis párkrát špehovala a přesvědčovala jsem ji, ať to tady nevykoupí všechno, ať počká, až bude po večírku. Úplně se zamilovala do tohoto houpacího systému.“

Tandy procházela uličkami a svým dlouhým, ze strany na stranu se mrskejícím ohonem zářivých vlasů jim ukazovala cestu skrz luka a lesy dětského zboží. „Přemluvil jsem šéfa, aby jeden objednal v Mavisiných barvách. Věděla jsem, že když to nedostane jako dárek, vletí sem hned po té párty. Ukážu ti náš vystavený model a potom se můžeš na ten, který jsme objednali, podívat na obrazovce. Je ve skladu.“

„To bude dobré. Bezvadné. Jenom za to zaplatím. Hej!“ vyštěkla Eva, když jí Peabodyová uštědřila dlouhý banec loktem.

„Tak se na to alespoň koukni.“

„Ano, to prostě musíš vidět,“ souhlasila Tandy se svými dětsky modrými očima naivně vytřeštěnými. „Je to absolutně úža!“

To, co potom Eva spatřila, když jí to Tandy ukázala, byla jakási mátově zelená pohodlná věc ve tvaru prodlouženého písmene S, nad níž se Peabodyová z nějakého důvodu začala rozplývat.

„Zaklání se to, houpe, vibruje a hraje hudbu. Ve výchozím nastavení je tam dvacet melodií, ale nahrát

a přehrát – nebo stáhnout – si jich pak můžeš ještě víc. Anebo prostě jenom zvuk mamincina hlasu, tátova hlasu, cokoli tě napadne.“ Tandy tomu něžně přejela rukou po horní křivce. „Materiál je odolný proti ušpinění i promočení, navíc je tak měkký... Vyzkoušej to.“

Protože se podle všeho jednalo o nutnost, Eva křesílko poplácala. „Pěkné. Měkké. Pohodlné. Beru to.“

„Musíš se do toho posadit,“ naléhala Tandy.

„Ale já ne –“

„Jen do toho, Dallasová!“ Peabodyová ji postrčila. „Zkus to. To se musí.“

„Ježíši, tak dobře, dobře.“ Eva se do křesla posadila a ucítila, jak se kousek posunulo, jenom o kousek, jako nějaká živá hmota. „Ono se to pohnulo!“

„Gelové polštáře se přizpůsobují tvému tvaru,“ zářila Tandy. „Nastavím ti to, anebo si můžeš naprogramovat nastavení, které preferuješ – ručně nebo na základě rozpoznávání hlasu. Pozice, pohyby – prostě všechno se dá nastavit ručně nebo hlasem; ovládání je v obou područkách – pro praváky i leváky. Stačí to jenom jedním prstem otevřít.“

Tandy odhalila klávesnici a předváděla dál. „V tom modelu Delux, po kterém touží Mavis, je ještě pár vychytávek navíc. Dítě spinká, ale maminka je unavená?“ Tandy zmáčkla tři tlačítka a křeslo tiše zabzučelo, jak se mu otevřel bok a vyjela z něj maličká vypolštářovaná krabice, která se potom ještě trochu zvedla.

„Jenom se trochu posuneš, uložíš dítě do postranní kolébky, a můžete si dát šlofíka oba.“

„No tak to je úplně nejvíc!“ Peabodyová znovu zavrkala jako truchlící holubice.

„Je to bezpečné do deseti kilo a houpe se to nezávisle na křesle. Z druhé strany je taky malý odkládací prostor na bryndáčky, prsní vložky, rezervní zavinovačky. Přísahám, že kromě samotného nakojení miminka to udělá všechnu práci za tebe.“

„Oukej.“ Eva se s jistou úlevou z křesla zvedla.

„Mám tu hodnocení z časopisů *Baby Style*, *Rodičovství* a *Rodina dnes*. Televizní Máma kanál to zase označil za jejich volbu loňského roku.“

„Prodáno.“

„Vážně?“ Tandy na tvářích vykvetly šťastné ruměnce.

„Ach, to je vynikající. To je úža!“

„Můžeš to pak přivést, jako na tu párty?“

„Samozřejmě. A protože tu mám nějaké slovo, zařídím, aby v ceně byla i druhá rozvážka do Mavisina bytu. Nezaplatíš nic navíc.“

„Tak to oceňuju.“ Teprve až teď jako by ji něco přimělo si křeslo prohlédnout znovu. „Kolik ta věc stojí?“

Když Tandy cenu vyslovila, Peabodyová slyšitelně zalapala po dechu. Eva s tupým pohledem jenom vydechla: „A doprdele!“

„Je to nechutně drahé, já vím, ale opravdu to za ty peníze stojí. A jestli si u Bílého čápa otevřeš účet, můžu ti nabídnout desetiprocentní slevu na cokoli, co tu ještě dnes koupíš.“

„Ne, ne, děkuju.“ Podle Evy, která si zrovna přejížděla dlaní po obličejí, by to mohlo být jenom pokoušení osudu. „Zaplatím plnou cenu. Za to, které se líbí Mavis.“

„Dallasová, tohle je naprosto perfektní dárek,“ řekla Peabodyová.

„No to je. To teda je.“ Tandy teď skutečně zvlhly oči. „Má takové štěstí, když má takovou kamarádku, jako jsi ty!“

„Tak to je sakra pravda.“

Jsou to jenom peníze, připomínala si Eva během dokončování transakce. Jenom pořádná hromada peněz. Zatímco se vzpamatovala z cenového šoku, Peabodyová a Tandy žvatlaly o dětech, o párty, o všech těch vynálezech pro mrňata. Když pak poklesly až ke kojení, musela tomu Eva učinit přítrž.

„Musíme jít. Zločiny a tyhlety věci.“

„Jsem tak ráda, že jste se stavily – a to nejen kvůli nákupu. Já se prostě nemůžu toho sobotního večírku dočkat. Můj společenský život je v poslední době trochu prázdný,“ dodala s veselým smíchem. „Mavisina předprodní párty je vrcholem mého kalendáře. Samozřejmě, až na narozeniny tohoto maličkého,“ poklepala si rukou po bříšku. „Houpací systém přivezeme den předem, v poledne. Kdyby byly nějaké problémy, prostě jakékoli, kontaktuj mě.“

„Provedu. Díky, Tandy.“

„Brzy se uvidíme!“

Když Eva vyšla z teplého, vůní a melodiemi prosyceného vzduchu do chladného a větrného hluku města, pocítila úlevu. „Kolik je hodin, Peabodyová?“

„Asi tak půl druhé.“

„Chci si jít lehnout do temné komory.“

„No...“

„Ale ve službě neexistuje odpočinek ani pro traumatizované. Sójové hranolky budou za milosrdné zapomnění vhodnou náhražkou.“

„My jdeme na jídlo?“ Peabodyová se málem roztančila. „To bysme měly chodit nakupovat častěji.“

„Kousni se do jazyka!“

KAPITOLA 4

Eva si nebyla jistá tím, co o ní vypovídá skutečnost, že se v márnici cítí příjemněji než v dětském butiku. A bylo jí to vlastně jedno. Chladné bílé zdi, pach smrti, ukrytý pod lesní vůní čisticích prostředků, to všechno jí bylo důvěrně známé.

Silnými dveřmi se do pitevny protlačila právě ve chvíli, kdy Morris, vrchní soudní patolog, přemísťoval mozek Bicka Bysona z lebky do misky.

„Jak vidím, máme výprodej dva za cenu jednoho.“ Morris – který si svůj dnešní elegantní oblek chránil průsvitnou plastovou pláštěnkou – využil přerušení k zadání dat. Potom mozek vložil do misky.

Nebyl vysoký, zato byl stavěný tak, aby svůj čokoládově hnědý oblek i triko zlatavé barvy zcela vyplnil. Díky tmavým, mírně zešikmeným očím a inkoustově černým vlasům, sčesaným do pevného a spleitého copu, byl svým způsobem sexy.

„Taky to tak vidím,“ souhlasila Eva. „Takže souhlasíš? Stejná metoda, stejný vrah?“

„Fyzické násilí a trauma. Technicky řečeno si je pěkně podal. Spoutané kotníky a zápěstí. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby technici zjistili, že ta páska pochází u obou obětí ze stejné role. Oba zemřeli uškrcením. Mužská oběť byla omráčena – plný kontakt těsně nad hrudní kostí. Taky má, jak jsi zaznamenala na místě činu, oděrky a tržné rány na kloubech prstů. To znamená, že bojo-

val. Ze zad a zadku jsem vyjmul několik kousků keramiky.“

„Rozbitá lampa. Zdá se, že ji popadl v ložnici, přišel s ní do obýváku a pokusil se ji proti vetřelci použít jako zbraň.“

„Ani jeden z nich nemá žádné posmrtné zranění. Když vrah skončil, skončil. Ani jeden z nich nebyl znásilněný. Ta ženská oběť...“

Morris si otřel ruce v rukavicích a přešel k místu, kde ležela Natalie, omytá, nahá a s visačkou na palci u nohy.

„Tohle ale není tvůj ypsilonový řez,“ zamračila se Eva, když si tělo prohlédla.

„Ty máš teda oko, to ti povím, Dallasová!“ Vlastníma očima přitom pobaveně mrkal. „Ne, já jsem dělal dozor novému patologovi. Naším mottem je Zemřít pro poučení. Ta žena byla před smrtí mučena. Zlomené prsty. Úhel a pozice zlomu naznačují tlak směrem dozadu.“

Morris zvedl ruku, druhou si sevřel malíček a párkrát s ním zatahal dopředu a dozadu. „Efektivní a bolestivé.“

Eva si vzpomněla na tu dechberoucí a šokující bolest, když jí vlastní otec zlomil ruku. „No jo, to je.“

„Spáleniny – na rameni, na bříse a na chodidlech. Vypadá to jako kontaktní spáleniny od laserového ukazovátka nebo něčeho hodně podobného. Vidíš ten kruhový tvar? Muselo to být přitlačeno velice tvrdě – nejenom, aby to popálilo pokožku, ale aby po tom zůstala spálenina.“

Nasadila si mikroskopické brýle, aby na to lépe viděla. „Není to rozmazané, anebo když tak jenom trošičku. Nohy sice měla spoutané v kotnících, ale když ji pálil, měla by jimi škubat a mlít sebou. To jí musel ty nohy sevřít rukou a držet pevně. Dal si na té práci opravdu hodně záležet.“

Sundala si brýle. „Má zlomený nos.“

„Ano, ale použijeme-li mikra, tak uvidíš podlitinu podrobně, na obou nosních křídlech.“ Zvedl brýle, které